

zelo hvaležen za prijazen sprejem in skrb za njegovo dobro počutje. Predvsem pa je zelo hvaležen tudi svoji spremljevalni skupini in sponzorjem – Občini Zagorje, Telekomu Slovenije – PE Trbovlje, Slovenijašportu, Ministrstvu za obrambo – Upravi za obrambo Trbovlje, Adidas AFP Dobova, Mesarstvu Ferdi, trgovini Savica in vsem tistim društvom in oskrbnikom, ki so mu omogočili brezplačno prenočevanje in prehrano. Vse priznanje tudi domačemu PD Zagorje!

Po končanem teku R. Skubic čuti veliko zadovoljstvo, ko je brez kakšnih posledic opravil veliko pot s hitro hojo in tekom po gorskih predelih Slovenije. Občutek je izjemno lep in hrabrien. Med tekom je bila vsa pozornost namenjena hoji in teku ter smeri, po kateri je tekel, užival pa je tudi v naravi in v pogledu na tisočere zanimivosti.

KAJ PA KUM-TRIGLAV?

Med potjo so se pojavljale tudi manjše krize. Tako je krče v nogah odganjal na primer s koprivami, sproščal

pa se je tudi z mislijo: kdor se ne more identificirati z naravo, tudi ne more zdržati tolikšnih naporov. Blagodejno je vplivala na razpoloženje tudi pogosta misel na družino, ženo in oba otroka, saj se drug z drugim zelo ujemajo. Misli si je tudi, da je dolgost našega življenja res kratka, zato je treba kakšno pot tudi preteči, videti in občutiti in si s tem podaljšati življenje.

Večkrat je tudi poudaril, da na gorskih tekih nikoli ne teče zavoljo žigov; ti so le dokaz za opravljeno pot; pač pa mu gre za svojevrstne planinske užitke, ki mu jih daje hitra hoja ali tek, za dožemanje lepote domačega gorskega sveta.

R. Skubic ima v načrtu, da bi letos pretekel še pot s Kuma na Triglav v dveh dneh in pol, s čimer bi zaokrožil vse tri letošnje projekte.

Misel na tek po evropski pešpoti od Baltika do Jadrana pa je opustil iz več razlogov. Sicer pa vsakodnevno preteče po hribovitem svetu Zasavja tako za trening kakor tudi za sprostitvev in ohranjanje zdravja kar precej kilometrov. To dela rad, brez prisile kogarkoli.

PO TRŽIŠKI PLANINSKI POTI S SEDMIMI DVATISOČAKI V ENEM ZAMAHU

TRŽIČANKA V 29 URAH PO TRANSVERZALI

MIRKO KUNŠIČ

Vse bolj priljubljeno Tržiško planinsko pot ali po domače »Drvačevo« po **Jožetu Rožiču-Drvaču**, ki je pred leti povezal okoliške vrhove v tržiško planinsko pot, 70 kilometrov dolgo in vseskozi strmo pot, »opremljeno« s sedmimi dvatisočaki in šestimi nižjimi vrhovi, je v enem zamahu letošnje poletje zmogla tudi prva ženska, Tržičanka **Erna Salberger**, poročena **Anderle**. Direktorica tržiškega Vzgojno-varstvenega zavoda (tudi zato imajo otroci v vrtcih že planinsko vzgojo!) je odšla z Bistrice pri Trziču opolnoči 21. avgusta in se je vrnila domov po dobrih 29 urah intenzivne hoje.

Vsak, ki je prehodil vsaj kakšen del te razgledne in ponekod tudi zahtevne označene poti, se vedno bolj odkriva prvi ženski in vsem šestim posameznikom, ki so jo do zdaj zmoogli prehoditi ali deloma preteči v manj kot enem dnevu. »Z leti in vztrajnostjo pridobivaš kilometre in če rad hodiš, to ni težko. Zame je hoja odgovor na vse življenjske preskušnje, ki so me doletele. Vredno je takšno samodokazovanje, vendar brez vsakih primesi tveganja, zato tudi na tej poti nisem niti enkrat pomislila, da bi odnehala,« pravi Erna Anderle.

Od doma jo je na Bistriško planino, naprej na Dobro in vse do planine Preval spremljal njen sin, 24-letni **Aljaž**, študent pred diplomu, alpinist in že gorski reševalec postaje GRS Trzič. Pot čez Kalvarijo na vrh Begunjsčice (2063 m) je nadaljevala sama. Na grebenu jo je za dobro uro zaustavila megla. Ničesar ni hotela tvegati, zato je čakala svita; ko so se megle toliko razkadile, da je našla graben, je po iskrškem plazu odhitela na Zele-

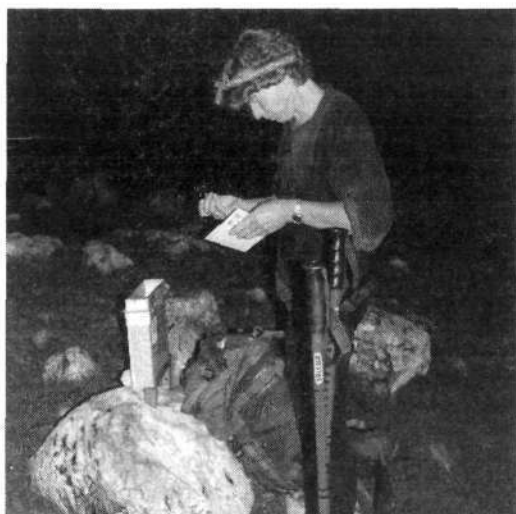

Človek z voljo zmore vse: Erna Salberger-Anderle

nico. Od tam je nadaljevala pot na teme Vrtače (2180 m) in sestopila nazaj po isti poti.

Na Ljubelju so ji domači pripravili okusno juho z ravioli. Tam je tudi zamenjala visoke čevlje za lažje z vibram podplati za dober oprijem skale. (Kot alpinistko so jo tržiški plezalci sprejeli medse leta 1971. Veliko smeri sta kasneje splezala z, žal, že pokojnim možem **Matjažem**, ki ga je nato povsem zasvojilo zmajarstvo in jadrnanje s padali.)

Z nahrbtnikom, v katerem ni bilo nič odvečnega, je hitela po tako imenovani lovski poti do planine Korošica, od tam pa po grebenski poti na vrh Košutice ali Babe 475

Na Dobrči je prva vpisna knjiga

Foto: Aljaž Anderle

(1966 m). Sestopila je do Hajnževega sedla in se po zavarovani zelo zahtevni poti podala na Veliki Vrh (2088 m) v desetkilometrskem masivu Košute. V knjigo se je vpisala ob 13.10 in takoj nato nadaljevala pot proti Kladiivu (2094 m) in naprej po grebenski poti. Upoštevala je nasvet in se pred nevihtami umaknila z grebena, na tako imenovano geološko pot, zato se je morala s planine Dolga njiva ponovno podati po strmi poti na 2133 metrov visoki Košutnikov Turn. Pri tem je pridela dva žulja, ki je nista posebej ovirala. Na Zgornji Dolgi njivi so jo že čakali domači z juho in rižem.

Nekje med gorami je tista krnica

Neizmerna prostranstva se raztezajo pred menoj, neskončne rumene puščave, morja, ki skozi mrč izginjajo v bližajoči se večer – preveč zame. Vsa svoboda tega sveta, vsa odprtost in hkrati skrita zaprtost in utesnjenost ne data miru duši. Povsem drug kotichek išče, na čisto drugem koncu sveta – tam, kjer je vse majhno, kjer je vse domače – in vendar neizmerno v svoji nepopolnosti. Ker vedno znova kliče, ker nikoli ne bo prehojeno, ker nikoli ne bo doživeto v vseh odtenkih dneva, v vseh sencah noči, ker nikoli ne bo dosanjano ... In ker vedno znova pokliče – kot najbolj skrivne in negovane ljubezni.

Tam zgoraj, kjer se beli skalni razi dotikajo zamolklega neba, kjer se bleščeča svetloba jeseni bori z mračnostjo severnih globeli, tam ležijo ti kotichek – samotne krnice naših gora. Razmetane skale, ki jih je gora bogvekdaj stresla v svojih nederih, drobne trave, ki so pognale iz skromne zemlje, posušene rože nekega davnega poletja. In spet drugje silna drevesa, pradaune bukve in orjaški macesni, mrtva debela – spomini nekdanje moči,

Proti Pečovniku in na Štegovnik (1692 m) ji je delal družbo brat **Marjan Salberger**. Na planini Javornik je pogumno Tržičanko kar nestrpno čakala sestra s hrano in bratranec **Luka Rožič**, alpinist in gorski reševalec, ki je Drvačevo pot letos zmogel skupaj z **Vilijem Vogelnikom** v manj kot 24 urah. Žal je takrat izčrpanost v zadnjem delu obrnila v dolino **Matijo Perka** (vsi trije so člani GRS Tržič).

V dobri uri in 20 minutah sta bila Erna in Luka že na vrhu Storžiča (2132 m). Takrat je bila prva ura novega dne. Vreme se je izboljšalo, megle ni bilo, le pot navzdol je bila spolzka.

Ponovno sta se začela vzpenjati in za nekaj trenutkov postala pri tropu ovac na Tolstem vrhu (1715 m). Mimo koč na Kriški gori sta šla že po četrti uri zjutraj in nadaljevala sestop na Hofnarco proti Tržiču. Luka je odhiti domov, pod prho in naprej na delo, Erna pa je iz Tržiča odšla po cesti domov v Bistrico. Morala je zbuditi sina, da ji je odklenil; ključ je namreč prejšnji dan nehote pozabila doma.

Pristnega veselja v njej in med njenimi je bilo veliko. Čeprav sta starša vedela, kaj vse zmore njuna hči, sta si oddahnili. Vsi, ki so verjeli vanjo in v to, da bo pot zmogla, so postali še ponosnejši nanjo. Elitni tržičski »Drvačev klub« Tržiške planinske poti je požehlila prva članica.

Ko sem dele te poti te jesenske tedne večkrat opazoval s Prevale, Begunjščice, Zelenice, Korošice, Košutice, Dolgih njiv, Štegovnika, Storžiča, Tolstega vrha in Kriške gore, sem šele prav dojel razsežnosti in se zavedal, kaj vse so na en mah zmogli vsi, ki so »na eks« prehodili to razgledno pot. Prav z vsakega dela je moč hiter sestop – za vse, ki bi se pri ponovitvah morebiti precenili. Šest Tržičanov in ena Tržičanka se niso.

ki je klonila pred starostjo, viharji in plazovi. Droben potoček, ki se izvije izpod skal, zapuščene podrtije, vonj po starem ...

Prehodil sem te kotichek, prespal sem tam, sedel in v opoldanskem soncu zrl v obsijane stene nad njimi, se v megli pretipal do stanu, v mesečni noči sledil svoji senci in bledim obrisom gorá v daljavi. Nabiral sem cvetje, da sem prinesel duh gora tudi domov, srknil sem osvežujoč požirek iz potočka, utrujen sem se zleknil v travo, v ledenem mrazu sem malical z ročavicami na rokah ...

In vendar je bil to komaj začetek. Saj sem vendar rekel, da se bom vrnil, saj sem vendar na vsakem povratku koval načrte, ne daljnje, za prihodnji teden – ko bom šel po tisti drugi poti, ko bomo z družino šli tja čez, ko bova s prijateljem končno poskusila priti po tisti grapi, ko bova od tu po mrzli noči odšla na prečenje grebena, ki se pne nad krnico ... Prišel bom, vem, da bom. Prišli bomo vsi, ki smo si kdaj želeli priti, in zapeli bomo glasno, razigrano pesem. Nihče je ne bo slišal, ptice se ne bodo splašile in gamsi se bodo pasli naprej. Ker pela bodo srca, pela bodo telesa, tako polna volje in želje, napeta od ur hrepenenja. Navzgor se bo usmeril pogled, tja gor, kamor vodi pot, tja v sončo reber, v belo skalovje nad zelenimi pašniki...

Marjan Bradeško